

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo devatenáct

Jeff Pippenger

2025-12-25

Číslo devatenáct

Lev z kmene Judova je označení Ježíše, které zdůrazňuje Kristovo dílo při zapečetění a následném odpečetění Jeho prorockého Slova. V páté kapitole Zjevení Lev z kmene Judova, který je také kořenem Davidovým, zvítězil, aby otevřel knihu. „Kořenem“ Davidovým byl Jesse a kořenem Jesseho byl Fares a jeho kořenem byl Juda a jeho kořenem byl Jákob a jeho kořenem byl Izák a jeho kořenem byl Abraham. Kořen Davidův či Jesseho, je-li zmiňován ve spojení se Lvem z kmene Judova, zdůrazňuje zásady počátku a konce, což je Alfa a Omega. Když je v první kapitole Zjevení odpečetěno Zjevení Ježíše Krista, prvořadým rysem Jeho charakteru je, že je Alfa a Omega. To, kým je, je také zásadou, která je použita k odpečetění proroctví, jež Lev z kmene Judova zapečetil, když určí, že nastal čas.

Odpečetění Božího prorockého slova je součástí Božího díla vykoupení, když Bůh používá moc svého slova k tomu, aby podle své vůle vyvolával probuzení. Sestra Whiteová říká, že až budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, bude mezi námi patrné veliké probuzení. Je to světlo Božího prorockého slova, které podle Jeho vůle působí probuzení a reformaci.

Sestra Whiteová, když pohlíží na poslední dny, hovoří o veliké reformaci, která se v posledních dnech uskutečňuje mezi Božím lidem. Probuzení a reformace posvátných dějin byly všechny vyvolány Božím slovem a každé z těchto posvátných období ukazovalo na poslední veliké probuzení a reformaci, které začínají krátce před nedělním zákonem. Tato probuzení jsou vyvolána odpečetěním Božího slova. Sedm hromů bylo zapečetěno, právě tak jako byla zapečetěna i kniha Daniel ve dvanácté kapitole.

Když použijeme prorocké charakteristiky období rozptýlení, které jsou spojeny se symbolem 1260, zjišťujeme, že ve Zjevení jedenácté kapitole leží Mojžíš a Eliáš tři a půl dne mrtví na ulici. Ve verši osmnáctém již nastal čas Božího hněvu. Mojžíš a Eliáš představují Boží lid těsně před uzavřením lidské doby milosti. Jsou po 1260 symbolických dnů rozptýlení v ulicích Sodomy a Egypta, kde byl ukřižován Ježíš.

Mojžíš a Eliáš byli zmocněni vydávat své svědectví od verše třetího až po verš sedmý, kde jsou usmrceni na ulici. Jan dokončil měření chrámu ve verši druhém, poté byli Mojžíš a Eliáš zmocněni vydávat své svědectví, oděni v žínici. Poselství Eliáše a Mojžíše bylo dáno filadelfskému mileritskému adventismu roku 1844 a do roku 1863 byly jejich hlasy pohřbeny pod zvyklostmi a tradicemi, které se předávají z pokolení na pokolení. Byli zmocněni vydávat své svědectví po tři a půl roku, oděni v „žínici“, symbolu stupňující se temnoty od roku 1863 dál.

Když aplikujeme definici sestry Whiteové, podle níž sedm hromů představuje události prvního a druhého anděla, a to způsobem řádek za řádkem, vytváříme dějiny, které začínají andělem sestupujícím s poselstvím; avšak řádek za řádkem je tím andělem jak první, tak i druhý anděl. Jeden položil svou nohu na zemi a jednu nohu na moře 11. srpna 1840 a druhý přišel při zklamání 19. dubna 1844.

Dalším mezníkem v každé paralelní linii dějin je Boží ruka, která je spojena s tabulemi Habakukovými. U prvního anděla byla vyhotovena mapa roku 1843, avšak v některých údajích byla chyba. U druhého anděla je Boží ruka mezníkem Habakukových tabulí; je znázorněna tím, že odňal svou ruku od té chyby. Když svou ruku odňal, poselství se postupně rozvíjelo až ke svému vyvrcholení na táborovém shromáždění v Exeteru, těsně před zklamáním 22. října 1844.

Tyto dvě linie označují celosvětové poselství, neboť anděl, který přichází, staví jednu nohu na zemi a jednu nohu na moře, a Inspirace nám sděluje, že to představuje celosvětové poselství. Anděl také označuje počátek doby prodlení v podobenství o deseti pannách. Na tomto prvním mezníku rovněž vidíme Boží ruku působící lež. Dne 19. dubna 1844 se prorocky zdálo, jako by vidění lhalo, avšak ti, kdo měli trpělivost, čekali, a ačkoli se vidění zpozdlilo, nelhalo. Když však začíná linie, kterou budujeme, je lež prvního zklamání vyznačena jako atribut prvního mezníku.

Potom mezník Boží ruky a Abakukových tabulí ukazuje, že Bůh přikrývá omyl a poté svou ruku z omylu odnímá. V milleritské historii byl omyl dopuštěn Bohem v květnu 1842, kdy byla vytištěna tabule, a tento omyl se následně projevil, když skončil rok 1843; avšak teprve nějaký čas poté Pán odňal svou ruku od omylu v číslech. Omyl trval od května 1842 až do doby někdy po prvním zklamání. U prvního anděla jsou Boží ruka a Abakukovy tabule vyznačeny v květnu 1842, avšak odnětí Jeho ruky v historii druhého anděla nastalo krátce po prvním zklamání.

To určuje rozcestník „ruky“ jako prorocké období. Období, které začíná tím, že Jeho ruka přikrývá omyl, a poté končí tím, že Jeho ruka je z omylu odstraněna. Toto období, v němž Jeho ruka přikrývá a odkrývá, je znázorněním díla Lva z pokolení Judova, když zapečetuje a poté odpečetuje prorocké světlo. Přikryl pravdu a potom zjevil tutéž pravdu — v jiném světle, které neodporovalo původnímu světlu. Učinil to, aby vyvolal probuzení a reformaci milleritského Půlnočního volání.

Doba prodlení, která započala příchodem anděla, skončila, když byla Jeho ruka odňata, čímž bylo sejmutím pečeti uvolněno prorocké světlo, jež zahájilo „hnutí sedmého měsíce“, které vedlo k poselství Půlnočního volání na táborovém shromáždění v Exeteru, kde se toto poselství proměnilo v přívalovou vlnu až k zavřeným dveřím při velkém zklamání. Projev Boží moci skrze odpečetění Jeho Slova vyvolal stupňující se probuzení a reformaci.

V roce 1863 bylo laodicejskému milleritskému hnutí zakázáno přejít přes Jordán a bylo určeno pro poušť za ukamenování Eliáše a Mojžíše. Poselství Williama Millera bylo poselstvím Eliáše a Millerovým základním poselstvím bylo Mojžíšových „sedm časů“. Odmítat „sedm časů“ znamenalo zabít Mojžíše a odmítnout základní pravdu předloženou Millerem znamenalo zabít Eliáše. V roce 1863 byli posel i poselství zavražděni na ulici a od té chvíle bylo jediným způsobem, jak je nalézt, hledat jejich hroby na starých stezkách Jeremiášových. Byli mrtví na ulici — to jest až do chvíle, kdy budou vzkříšeni. Jsou vzkříšeni tehdy, když jsou „budoucí události

sedmi hromů“, které mají být „zjeveny ve svém pořadí“, zopakovány — v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Když se dějiny prvního anděla položí přes dějiny druhého anděla, prorocká struktura vytváří orientační bod, podle něhož lze sledovat Kristovu ruku, která je světlem na stezce Půlnočního volání. Původní světlo Půlnočního volání osvětluje stezku a je to světlo Jeho „slavné pravice“, které vede cestu vzhůru po stezce.

„Zdalo se mi, že jsem obklopena světlem a že stoupám výše a výše od země. Otočila jsem se, abych ve světě hledala adventní lid, ale nemohla jsem jej nalézt, když mi hlas řekl: ‚Pohled’ znovu a pohlédni o něco výše.‘ Nato jsem pozvedla oči a spatřila přímou a úzkou stezku, vyvýšenou vysoko nad světem. Po této stezce putoval adventní lid k městu, které bylo na vzdáleném konci stezky. Za nimi, na počátku stezky, bylo postaveno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo svítilo po celé stezce a osvětlovalo jejich nohám cestu, aby neklopýtli.“

„Jestliže upírali svůj zrak na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří unavili se a řekli, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tu je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Jiní pak pošetile popírali světlo za nimi a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechalo jejich nohy v naprosté temnotě, a oni klopýtli, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Když Kristus pozvedá své slavné rámě, užívá své „ruky“ jako symbol svého díla vedení svého lidu. Když spojíme příchod druhého anděla s prvním andělem, který sestoupil 11. srpna 1840, zjišťujeme, že oba andělé měli ve svých rukou poselství.

„Byl mi ukázán zájem, jaký celé nebe projevovalo o dílo probíhající na zemi. Ježíš pověřil mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhé příchod. Když anděl opouštěl Ježíšovu přítomnost v nebi, šlo před ním nesmírně jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem. ...“

„Jiný mocný anděl byl pověřen sestoupit na zem. Ježíš vložil do jeho ruky spis, a když přišel na zem, zvolal: ‚Padl Babylon, padl.‘ Potom jsem znovu viděla zklamané, jak pozvedají své oči k nebi a s vírou a nadějí vyhlíží příchod svého Pána. Mnozí však jako by zůstávali v otupělém stavu, jako by spali; přesto jsem mohla na jejich tvářích rozeznat stopy hlubokého zármutku. Zklamání ze Písma poznali, že se nacházejí v době prodlení a že musí trpělivě čekat na naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby očekávali svého Pána v roce 1843, je vedly k tomu, aby Ho očekávali v roce 1844. Viděla jsem však, že většina neprojevovala onu energii, která charakterizovala jejich víru v roce 1843. Jejich zklamání jejich víru ochromilo.“ Early Writings, 246, 247.

Oba andělé jsou jedním ze tří andělů, kteří společně tvoří jeden symbol, a proto jsou v souladu, pokud jde o poselství, jež představují, ačkoli každý z nich představuje své vlastní jedinečné poselství. Oba andělé mají ve svých rukou „psaní“, které představuje zkoušku. „První a druhý anděl mají postupovat souběžně“ se třetím andělem.

„Bůh dal poselstvím Zjevení 14 jejich místo v linii prorocké a jejich dílo nemá ustát až do závěru dějin této země. Poselství prvního a druhého anděla jsou stále pravdou pro tento čas a mají probíhat souběžně s tímto následujícím. Třetí anděl hlásá své varování mocným hlasem. ‚Potom,‘ řekl Jan, ‚jsem viděl jiného anděla sestupujícího z nebe, který měl velikou moc, a země byla ozářena jeho slávou.‘ V tomto ozáření je spojeno světlo všech tří poselství.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Sestra Whiteová ztotožňuje třetího anděla s andělem ze Zjevení osmnácté kapitoly a určuje, že první a druhý anděl mají probíhat souběžně s prorockými dějinami představovanými třetím andělem ze Zjevení osmnácté kapitoly. Tím tedy uvádí do souladu sestoupení prvního anděla dne 11. srpna 1840 s 11. zářím a označuje anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly jako „třetího anděla“. Třetí anděl je poslední z těch tří a je předobrazem prvním; z tohoto důvodu nás sestra Whiteová informuje, že poslání prvního anděla bylo totožné s posláním anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, neboť posláním obou andělů bylo „ozářit zemi svou slávou“.

„Sedm hromů“ představuje vymezení událostí v dějinách prvního a druhého anděla, které se budou opakovat v dějinách třetího anděla. Inspirace usměrnila, že když tyto dějiny uspořádáme „řádek za řádkem“, sestoupení prvního anděla v roce 1840 se shoduje s Jeho sestoupením při 11. září. Označuje zkoušející poselství, které musí být snědno se dvěma svědky, a staví zklamání do souladu s prvním mezníkem.

„Sedm hromů“ představuje prorocké období, které začíná zklamáním a končí ještě větším zklamáním.

Když je prorocká linie sestoupení prvního anděla uvedena do souladu s příchodem druhého anděla, vytváří „strukturu pravdy“. Pravda je vymezena třemi kroky, přičemž první a poslední jsou totožné a prostřední krok představuje vzpouru. Uvedení prvních dvou andělů do souladu s tímto uspořádáním vytváří strukturu složenou z prvního a druhého anděla, která znázorňuje třetího anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, a třetí anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly je spojením prvního i druhého anděla.

Třetí anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly se skládá ze dvou hlasů. První hlas se naplnil, když při 11. září padly budovy v New Yorku, a druhý hlas ve verši čtyři je nedělní zákon. V období od 11. září až do nedělního zákona představuje třetí anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly spojení prvního a druhého anděla. Je-li tomu tak, pak použít dějiny těchto dvou andělů „řádek za řádkem“ k znázornění dějin třetího anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly znamená uvést prvního a druhého anděla do souladu s prvním a druhým andělem.

Ke prvnímu zklamání přicházejí dva andělé a oba andělé spolu prorocky souvisejí, a oba mají zkušební poselství, které je v ruce anděla. Dalším mezníkem znázorněným v této linii jsou Habakukovy desky, které jsou přímo spojeny s rukou Boží. V linii prvního anděla je v květnu 1842

vytvořena tabule roku 1843 a v linii druhého anděla žádná tabule nebyla. Tabule skončila při příchodu druhého anděla. Mezníkem Habakukovy desky v linii druhého anděla je odstranění Boží ruky z omylu ve výpočtech tabule roku 1843.

Jeho ruka zakryla omyl v mezníku prvního anděla a Jeho ruka byla odňata právě u téhož mezníku v linii druhého anděla. Tak tedy mezník Chabakukových tabulí v rovnoběžných liniích prvního a druhého anděla představuje dva kroky. V prvním kroku Jeho ruka zakrývá omyl a na konci období mezníku Chabakukových tabulí svou ruku odnímá. Doba prodlení začala příchodem druhého anděla a doba prodlení končí postupně, počínaje odnětím Jeho ruky. Mezník Chabakukových tabulí představuje časové období, které je na počátku označeno Kristovou rukou a na konci Jeho rukou.

Na prvním zklamání jsou vyznačeny dvě ruce a obě nesou zkušební poselství, které musí být vzato a snědno. Poté začíná období prorockého času, představující základní pravdy, které začíná tím, že Boží ruka přikrývá, a končí tím, že Jeho ruka odkrývá. Dalším mezníkem je táborové shromáždění v Exeteru, kde půlnoční volání odděluje a očišťuje ty, kdo by následovali Kristovu ruku do Nejsvětější svatyně.

Když Kristus vstoupil do Nejsvětější svatyně, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal, že času již více nebude. Právě zapečetil „sedm hromů“, které představují dějiny prvních dvou andělů, opakující se v dějinách třetího. Zapečetil „sedm hromů“, jako zapečetil proroctví Danielova ve dvanácté kapitole. Ve dvanácté kapitole Danielovy knihy, při prvním ze tří symbolických časových období, Kristus pozvedá obě ruce k nebi a prohlašuje, že až bude rozptýlení Božího lidu ukončeno, ti, kdo se stanou „muži, jimž se lidé podivují“, budou očištěni a pozdviženi jako oběť. Struktura prvního a druhého anděla, kterou nyní zkoumáme, symbolicky zjevuje Boží ruku na každém kroku.

Když zakrývá pravdu, působí to zklamání, a když odnímá svou ruku, vzniká světlo, a tím světlem je světlo poselství Půlnočního volání. První zklamání až po velké zklamání nese podpis alfy i omegy a je vyloženo v rámci struktury pravdy. Počátek představuje konec a mezník mezi oběma zklamáními znázorňuje účinek zapečetění a odpečetění Abakukových tabulí, což je odpečetění Jeremjášových starých stezek, a představuje základ, na němž je chrám budován před nedělním zákonem, když je dokončený chrám vyzdvižen nad všechny hory. Prostřední mezník ve slově pravdy představuje vzpouru a v dějinách znázorněných konečným oddělením pšenice a koukolu zjevuje vzpouru pošetilých panen.

Vzpoura znázorněná milníkem na Habakukových deskách je představena jako postupující, neboť nejde o jediný milník, nýbrž o období s určeným počátkem a koncem, jak je znázorněno Boží rukou. Boží ruka se objevuje dvakrát při prvním zklamání, neboť jsou zde dva andělé, kteří oba mají ve svých rukou poselství. Následující milník vzpoury má ruku na počátku i na konci, a proto má ve svých prorockých znacích rovněž dvě ruce. Třetí milník, milník většího zklamání, ukazuje Krista, jak pozvedá svou ruku a přísahá k nebi, právě v tom oddílu, kde je zapečetěno sedm hromů, stejně jako tomu bylo ve dvanácté kapitole knihy Daniel. Právě v tom bodě, kdy anděl označuje konec prorocké struktury prvních dvou andělů, o nichž nyní uvažujeme, ukončuje použití prorockého času a staví se do paralelního oddílu v knize Daniel, kde nepozvedá jednu ruku, nýbrž

pozvedá obě své ruce.

Ve dvanácté kapitole Daniela jsou tři prorocká období, která jsou v posledních dnech odpečetěna, neboť právě to postihuje Boží lid v posledních dnech. První věci zmíněnou v Danielově závěrečném vrcholném vidění bylo, že Daniel, jenž představuje ostatkový lid Boží, měl porozumění jak věci, tak i vidění. Poslední věci zaznamenanou Danielem je, jak nárůst poznání byl použit Lvem z pokolení Judova k vyvolání posledního probuzení a reformace mezi Božím lidem, který je rozlišen jako ti, kdo rozumějí. Dokonává zapečetění svého lidu tím, že odpečetí „sedm hromů“ Zjevení ve spojení s odpečetěním „tři období“ z dvanácté kapitoly Daniela.

Když Ježíš určuje, že na konci tří a půl prorockých dnů rozptylování moci Božího lidu budou všechny „podivuhodné věci“ dokonány, určuje tím červenec 2023, kdy byly dokonány tři a půl dne smrti na ulicích ze Zjevení jedenácté kapitoly. Nyní měly být podivuhodné věci dokonány před nedělním zákonem. Označil červenec 2023 tím, že pozvedl ne jednu, nýbrž obě ruce. Tím označoval konec času prodlévání, podobně jako tehdy, když odňal svou ruku od omylu v dějinách milleritského hnutí. První zklamání nastalo 18. července 2020, jak je předobrazeno prvním zklamáním milleritů, a čas prodlévání začal a trval, dokud podruhé nevztáhl svou ruku, aby v červenci 2023 shromáždil svůj zbytek lidu.

První zklamání je znázorněno tím, že Boží ruka přikrývá omyl, jímž pro millerity bylo určení roku 1843 namísto 22. října 1844. Toto zklamání je znázorněno ve dvanáctém verši dvanácté kapitoly. První zklamání je představeno tím, že Jeho ruka přikrývá omyl, a bylo předobrazeno millerity, kteří došli k prvnímu zklamání. Slovem ve dvanáctém verši je „dochází“. Blahoslavený, kdo čeká a kdo „dochází“ ke 1335; blahoslavený, kdo „dochází“ ke zklamání 19. dubna 1844. Slovo přeložené jako „dochází“ znamená „dotknout se“. Millerité prožili své první zklamání tehdy, když se rok 1843 dotkl roku 1844. Dvanáctý verš dvanácté kapitoly Danielovy označuje první zklamání jak z 19. dubna 1844, tak ještě přímočařeji první zklamání z 18. července 2020.

První prorocké období a poslední prorocké období ze tří období, která jsou odpečetěna v době konce, kdy se rozmnožuje poznání a dokonává závěrečné oddělení pšenice od koukolu, čímž je určeno odpečetění prorockého světla, které pečetí sto čtyřicet čtyři tisíc, jsou totožným prorockým obdobím.

První období sedmého verše je ukončením rozptýlení tří a půl dne ze Zjevení jedenácté kapitoly v červenci roku 2023 a období ve dvanáctém verši je počátkem téhož rozptýlení dne 18. července 2020. Alfa a Omega vyznačil v Danieli dvanáct historií sedmi hromů jako historii, která začíná zklamáním dne 18. července 2020 a končí o tři a půl symbolického dne později v červenci roku 2023. Neméně důležité je, že když Alfa a Omega vyznačil počátek i konec poslední doby prodlení, pozvedl k nebi ne jednu, nýbrž obě své ruce a přísahal při Tom, který žije na věky věků.

Syn Boží, který je synem člověka, skládá přísahu Otcí právě tam, kde začal vrchol příběhu smluvního lidu Božího, když Kristus nejprve povolal Abrama zaslíbením a poté zaslíbení potvrdil přísahou. Zuj si obuv, neboť stojíš na svaté půdě!

Prostřední písmeno ze tří prorockých období není ničím menším než omega naplněním prorockého času smlouvy Abramovy a Pavlovy o 430 letech, jak je znázorněn ve 1290 letech v jedenáctém verši. Tento verš, posuzovaný s milleritským porozuměním, vymezil třicetileté období přípravy pro papežství, po němž následuje 1260 let papežského pronásledování. Abramových 430 let představuje porobu a vysvobození v určitém národě, ve spojení s tím, že prvních třicet let představuje, jak Pán vstupuje do smlouvy s Abramem. Třicetiletá příprava pro kněze začala roku 1989 v čase konce a těchto třicet let končí při nedělním zákonu, kdy verš uvádí, že bude postavena ohavnost zpusťování a ta bude poté pronásledovat Boží lid po 1260 symbolických let, v souladu s Janovými 42 symbolickými měsíci ve Zjevení třinácté kapitoly.

Reformační hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc započalo roku 1989, když Pán zahájil své dílo přípravy kněžstva, aby sloužilo během krize o půlnoci, která začíná nedělním zákonem. Alfa i Omega stál nad vodami Hiddekelu a pozdvihl obě své ruce k nebi, přísahaje, že až bude naplněno rozptýlení od 18. července 2020 do července 2023, budou ukončeny podivuhodné věci spojené s Kristovým dílem spojení jeho božství s lidstvem.

Toto je totéž prohlášení z desáté kapitoly, v linii sedmi hromů, neboť On tam nejen ukončil prorocké uplatnění času, ale také určil, že ve dnech troubení sedmé polnice bude dokončeno tajemství Boží. Paralelní oddíl v Danielovi 12 ukazuje, že když v červenci 2023 skončilo rozptýlení, bylo dokončeno završení zapečetování Božího lidu, jak je znázorněno troubením sedmé polnice, které se v obou paralelních oddílech shodovalo s tím, že Kristus pozvedl svou ruku a přísahal.

První prorocké období a poslední prorocké období trojitého poselství Daniela dvanáctého nesou pečeť alfy a omegy. První období verše sedm určuje konec téhož období, jehož začátek vyznačuje verš dvanáct. Uprostřed veršů sedm a dvanáct je znázorněna historie času konce od roku 1989 až do uzavření doby milosti. Uprostřed období alfy ve verši sedm a historie omegy ve verši dvanáct je znázorněna závěrečná vzpoura lidstva od nedělního zákona až do chvíle, kdy povstane Michael; a je znázorněna právě v té kapitole, kde Michael povstane.

Vzpoua středního období je především vnějšími dějinami vzpoury, avšak prvních třicet let tvoří vnitřní dějiny přípravy kněží, kteří stojí v přímém střetu s vnějšími silami představovanými v následujícím období 1260 let.

Střední období představuje vzpouru třináctého písmene hebrejské abecedy a spojuje se s vnitřním, neboť zobrazuje závěrečnou bitvu velikého sporu na planetě Zemi, zatímco doba milosti ještě trvá. Jeho spojení vnějšího a vnitřního je také poselstvím Danielova posledního vidění, znázorněného řekou Hiddekel a třemi kapitolami, které rovněž nesou pečeť Alfý a Omegy a jsou vystavěny na struktuře pravdy. První a poslední kapitola pojednávají o zapečetění Božího lidu, jenž je znázorněn jako hvězdy, které září navěky. Prostřední kapitola vzpoury označuje tytéž dějiny, jež jsou v jedenáctém verši představeny prostřednictvím 1290 let, což je prostřední verš v téže struktuře.

Když Kristus v rámci prorocké struktury používá svou ruku, představuje to mnohé pravdy, avšak také to představuje cestu, po níž vede svůj lid. Zjevení Ježíše Krista se začalo odpečetovat v červenci roku 2023. Toto odpečetování zahrnuje i odpečetění sedmi hromů a poselství Danielova,

jak je znázorněno ve dvanácté kapitole. K odpečetování dochází ve skrytých dějinách čtyřicátého verše, které začaly roku 1989 a končí při nedělním zákonu. V těchto dějinách bude Boží lid zapečetěn a je zapečetován vylitím Ducha svatého. Konečné vylití Ducha svatého je označeno v osmé kapitole Zjevení, kde je představeno jako sedmá, a tedy konečná pečeť. Lev z pokolení Judova zvítězil v páté kapitole, aby otevřel knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi.

Šestá pečeť vynesla na konci šesté kapitoly otázku, kdo bude moci obstát v době, kdy již nebude přimluva za hřích.

Neboť přišel veliký den jeho hněvu; a kdo bude moci obstát? Zjevení 6,17.

Následující kapitola, nebo lze říci následující verš, uvádí zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a veliký zástup, kteří jsou shromážděni do Božího království během krize nedělního zákona. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou odpovědí na otázku šesté pečetě. Poté, co jsou představeny v sedmé kapitole, osmá kapitola označuje sejmutí sedmé a poslední pečetě.

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny. A uviděl jsem sedm andělů, kteří stáli před Bohem; a bylo jim dáno sedm polnic. A přišel jiný anděl a postavil se u oltáře, maje zlatou kadidelnici; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. A dým kadidla, který vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil z ruky anděla před Boha.

A anděl vzal kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a vrhl jej na zem. I nastaly hlasy, hromobití, blesky a zemětřesení. Zjevení 8,1–5.

„Oheň“, znázorněný v šesté kapitole Izajáše jako „uhlík“, který sestra Whiteová označuje za symbol očištění, je vzat z oltáře a vržen na zem. „Oheň“ z nebe o Letnicích byl znázorněn jako jazyky „ohně“. „Oheň“ je tím, čeho Posel smlouvy užívá k očištění synů Léviho.

„Jeho věječka je v jeho ruce, a důkladně pročistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do stodoly.“ Matouš 3,12. To byl jeden z časů pročištění. Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože byli příliš ješitní a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milující svět, než aby přijali život pokory, mnozí se od Ježíše odvrátili. Mnozí činí totéž i dosud. Duše jsou dnes zkoušeny, jako byli zkoušeni ti učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když je pravda přivedena až k srdci, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s vůlí Boží. Vidí potřebu úplné změny v sobě samých; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou jejich hříchy odhaleny. Odcházejí pohoršeni, právě jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může poslouchat?“ Touha věků, 392.

Oheň sestoupil na Eliášovu oběť, stejně jako na Gedeónovu oběť před andělem. „Oheň“ očištění je Boží slovo, neboť být učiněn svatým znamená být posvěcen Jeho slovem. „Oheň“, který je svržen na zem, když je sejmutá sedmá pečeť, označuje zmocnění prorockého poselství, jež je v posledních dnech odpečetěno během troubení sedmé polnice, při závěrečném a dokonalém naplnění událostí znázorněných sedmi hromy a potvrzených třemi prorockými obdobími z Daniel 12, která byla zapečetěna až do posledních dnů.

Zjevení Ježíše Krista, které je rozpečetěno těsně před uzavřením lidské doby milosti, zahrnuje rozpečetění sedmi hromů, odstranění sedmé pečeti, rozpečetění dvanácté kapitoly knihy Daniel a rozpečetění skrytých dějin čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel, právě těch dějin, v nichž se anděl zeptal Muže oděného v lněném rouchu, jaký bude konec těchto divů.

Muž oděný do lněného roucha odpověděl a řekl — Když dospějete k závěru doby prodlení v červenci roku 2023, dosáhli jste dějin zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Řekl také, že na konci tří a půl symbolických dnů ze Zjevení 11 bude odpečetěno prorocké poselství z knihy Daniel, jak to předobrazuje čas konce v roce 1798. Pravda, která bude tehdy odpečetěna, na konci tří a půl symbolických dnů, se bude nacházet právě v oněch devíti verších z knihy Daniel, které určují a vymezují zapečetění a odpečetění knihy Daniel.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Když Kristus přišel na tuto zemi, tradice předávané z pokolení na pokolení a lidský výklad Písem zastřely před lidmi pravdu, jaká je v Ježíši. Pravda byla pohřbena pod masou tradice. Duchovní význam posvátných svazků byl ztracen; neboť lidé ve své nevěře uzamkli dveře nebeského pokladu. Temnota pokrývala zemi a hustá temnota národy. Pravda shlížela z nebe na zemi; avšak nikde se nezjevoval božský otisk. Chmura podobná rubáši smrti se rozprostírala nad zemí.

„Avšak Lev z pokolení Judova zvítězil. Otevřel pečeť, která uzavírala knihu božského poučení. Světu bylo dovoleno pohlédnout na čistou, neporušenou pravdu. Sama Pravda sestoupila, aby odvalila temnotu a působila proti bludu. Z nebe byl poslán Učitel se světlem, které mělo osvěcovat každého člověka přicházejícího na svět. Byli muži i ženy, kteří horlivě hledali poznání, pevné prorocké slovo, a když přišlo, bylo jako světlo zářící na temném místě.“ Spalding Magan, 58.

„Zákoníci a farizeové prohlašovali, že vykládají Písma, avšak vykládali je v souladu se svými vlastními představami a tradicemi. Jejich zvyklosti a zásady se stávaly stále přísnějšími. Ve svém duchovním smyslu se posvátné Slovo stalo pro lid jako zapečetěná kniha, uzavřená jejich porozumění.“ Signs of the Times, 17. května 1905.